

Moje stezkové vzpomínky

Počátky, 60.léta

Počátek „Stezkového hnutí“ spadá do začátku 60.let, kdy se studenti postupně vymanili ze strnulého stranického řízení a tehdejší fakultní svazácké výbory začaly rozvíjet vlastní aktivity¹. Průlom nastal zejména v roce 1963, kdy se vlivem tuhé zimy zhroutil megalomanský hospodářský plán, který nás měl brzy přivést do komunistického ráje². Tehdy se také otevřely hranice pro turisty ze západu a také našinci se mohli (po překonání dlouhých front v Bartolomějské) podívat na západ. Na mezinárodních „budovatelských“ táborech se mohli bezprostředně setkávat studenti a mladí lidé z Východu a ze Západu. Dosavadní teze o tom, že u nás máme blahobyt a na Západě je bída se stala neudržitelnou....

V létě 1963, po maturitě na průmyslovce, jsem se poprvé zúčastnil mezinárodního pracovního tábora - bylo to na Živohošti. Tam to bylo trochu „divoké“, západní novináři do nás ryli a člověk si musel dávat „pozor na hubu“³. O dva roky později, po druhém roce fakulty⁴, jsem se zúčastnil mezinárodního tábora v *Abertamech v Krušnohoří*; tam to už bylo úplně poklidné, žádné politické vášně tam nepropukaly. Mohli jsme tam v klidu navázat osobní kontakty, které se pak hodily k cestám do zahraničí. Byla to idylická doba - člověk si mohl užívat prázdniny skoro bez peněz a naučit se přitom konverzovat v angličtině či jiných jazycích.

Nevím už, jak jsem se dozvěděl o „Studentské stezce“, kterou tehdy (ve školním roce 1965/66) organizovala Strojní fakulta. Pamatuji si jen na jakousi schůzi na Podolských kolejích. Byl jsem tehdy členem (pokud se nepletu) 10. trasy. Stezka se konala v *jižních Čechách*, procházeli jsme lučinami kolem hradu Rábí, kde Žižka přišel o druhé oko... Denně jsem ušli asi 25 km a skoro pořád se zpívalo. Pamatuji si hlavně na píseň o jedné seniorce, které vložili do řitního otvoru píšťalu a ta při jejích zdravotních potížích vyluzovala hudbu... Vedle toho jsem se tam naučil i písně vlastenecké: Šestého července, Masaryk nás volá, a taky Suliku⁵, milovanou píseň „Otce národů“. Tyto písně už dnešní stezkaři nezpívají. Hráli jsme také společenské hry: při jedné z nich soutěží dvě družstva, která stojí v řadách proti sobě držíce se pevně za ruce; úkolem bylo protrhnout šik toho druhého. Byly to nevinné hříčky, byli jsme v podstatě ještě děti....

Navzájem jsme se moc neznali, byli jsme z různých fakult; byla tam se mnou má tehdejší kamarádka, kterou jsem poznal na táboře v *Abertamech*⁶. Absolvoval jsem pak ještě jednu stezku - a to na *Vysočině*. Pamatuji si jen, že jsme procházeli často lesem a že za námi přijel i děkan strojní fakulty....

Dál jsem v stezkařské činnosti nepokračoval; začaly se na mě hrnout různé problémy spojené s ukončením studia, vykročením do vlastního života apod. Pociťoval jsem nutnost se vzdálit od rodiny, vymanit se z rodinného koloběhu. To mě nakonec zaválo do Rožnova, a poté až na Slovensko... Mezitím jsem se ale zúčastnil dvou „chemických“ stezek, které pořádala VŠCHT. Jedna z nich byla v *Orlických horách*.

¹ Do té doby se veškerá činnost ČSM omezovala na nakomandované politické akce a brigády - pomoc horníkům v dolech, žňové brigády apod.

² Socialismus byl u nás vyhlášen (spolu s přijetím nové ústavy) v roce 1960. Komunismus měl nastat asi o 10 let později

³ Asi by nebylo tehdy vhodné, aby se nějaký náš výrok dostal do západních novin ...

⁴ Dělal jsem FTJF, „jadernou“ fakultu ČVUT

⁵ Tuto tklivou píseň je možno si poslechnout na YOUTUBE, mj. v podání Přemysla Kočho, někdejšího ředitele Národního divadla

⁶ Ta se později provdala do Dánska

Návrat

„*Nevstoupíš dvakrát do téže řeky,*“ praví klasik. Zajímavých 6 let (1978-84) jsem prožil v Piešťanech, kde jsem byl „tvrdě“ angažován v licenční výrobě, ale ani turistika nepřišla zkrátka. Vzpomínám na zájezd do Nízkých Tater, kde jsme doslova „přeběhli“ celý horský hřeben, od západu (Poludňový Grúň) až na východ (kúpele ...), kde na nás čekal autobus. Při jiném zájezdu jsme se s jedním kolegou vydali samostatnou trasou a trochu bloudili; pak jsme poklusem dobíhali autobus, který nám nakonec o chlup ujel.

V té době jsem se cítil ve výborné formě, shodil jsem psychickou zátěž, kterou jsem si přinesl z Rožnova⁷. Při jednom fotbalovém zápase jsem si však narazil operované koleno. Od té doby jsem začal tloustnout a dlouhé túry byly pro mne trápením⁸. Taky práce na licenčním oddělení mě přestala bavit - jeden úkol jsem vyřešil a už nebylo do čeho píchnout; tlačili se tam ti mladší. V létě 1984 jsem se konečně odhodlal k návratu do Prahy.

Můj někdejší kolega z fakulty, Jirka Šustera, s nímž jsem kdysi objížděl na běžkách Krkonoše, mě uvedl do 15. trasy, s kterou jsem pak absolvoval několik stezek. V Praze mi však štěstí nekvetlo; koncem roku 1988 jsem znovu odešel, tentokrát do *Slušovic*. Ale jen nakrátko, po roce 1990 se slavné JZD rozpadlo a já jsem se konečně vrátil do Prahy, resp. do Sloupu u Davle.

Ze stezek, které jsem v té době absolvoval, mně utkvěly v duši jen dvě - ta na Plzeňsku, když vybuchl Černobyl a my jsme pochodovali na místo srazu v pláštěnkách za zpěvu „*Ak nebudem dnes aktívny, budem zajtra rádioaktívny*“. A potom pultá stezka v Prachovských skalách. Vzpomínám taky na to, jak jsem procházel stádem krav; ty na mě zíraly, ale nemohly mě nabrat na rohy, protože nebylo místo⁹. Jinak jsem srdcem tíhl víc k cyklistice. Cyklotrasu jsem absolvoval (s Mirkem Prokešem) jen jednu - z Prahy do Kuksu. Předtím ale (v roce 1995) jsem s ním jel přes Vysočinu do Vídně na setkání *Naturfreunde*. Pak se ozvalo zdraví...

Psáno ve Sloupu, 7. listopadu 2012, v den 95. výročí VŘSR.

Honza, řečený *Vločka*

⁷ Tehdejší šéf technologického oddělení, ing Belluš používal mj. tzv. „preventivní buzeraci“, aby lidi umordoval

⁸ Zlepšilo se mi to později, kdy jsem začal hodně jezdit na kole

⁹ Odvahu k tomuto hrdinskému činu mi dodaly ženské, které šly přede mnou